

17.30–17.50	Mogyorósi Renátó (Pécsi Tudományegyetem Wlisslocki Henrik Szakkollégium): Versenyfutás a posztsovjjet térségért: a krími annexió
17.50	<i>Kávészünet</i>
18.00–18.20	Német Klaudió (Márton Áron Szakkollégium): Háborúellenes tiltakozások Észak-Bácskában
18.20–18.40	Tóth Tibor (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium): Gondolatok a brit-magyar kapcsolatokról 1983–1984-ben
18.40–19.00	Csik Ádám Lajos (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium): Az 1968-as Csehszlovák intervenció a Magyar Néphadsereg bevonult ezredeinek szemszögéből
Régészet, ókortörténet <i>magasföldszinti olvasó</i>	
9.20–9.40	Ilés-Muszka Andrea (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium): A birikai helyőrség Kárpát-medencei kapcsolatai
9.40–10.00	Konkoly Sándor (PTE Szentágotai Szakkollégium Egyesület): A titokzatos római erőd: contra Florentiam
10.00–10.20	Németh Roland (Pécsi Tudományegyetem): Fémkeresővel a régészet szolgálatában – Ménfőcsanak római érmei
10.20–10.40	Nagy Tamás (PTE Grastyán Endre Szakkollégium): Elméletek Elám fővárosáról
10.40–11.00	Szűcs Bernadett (KRE Benda Kálmán Bölcsészeti és Társadalomtudományi Szakkollégium): Fülleszték az ókori Egyiptomban: új eredmények
11.00	<i>Kávészünet</i>
Irodalom, nyelvészet <i>magasföldszinti olvasó</i>	
11.20–11.40	Vass Zóra (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium): Egy „nemzeti királyhimnusz” – Vörösmarty Mihály Hymnusa
11.40–12.00	Béla Bálint (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium): A gyors kakukk és A vízholdalány: ember és természet viszonya Kollár-Klemencz László két novellájában

12.00–12.20	Radnai Dániel Szabolcs (PTE Kerényi Károly Szakkollégium): Regionalitás, irodalomtörténet-írás és a 19. századi magyar irodalom
12.20–12.40	Rálik Alexandra (Károli Gáspár Református Egyetem): „nem én vagyok az: idegen”: Baka István és Kovács András Ferenc „oroszverseinek” közös tere
12.40–13.00	Gombos Brigitta (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium): „Keresse fel La Fontaine urat, és mondja meg neki, hogy nyálja ki a seggem” – Hajnóczy Péter és az abszurd poézise
13.00–13.20	Ballagó Márton (ELTE Eötvös József Collegium): Archivum és emberi emlékezet Ottlik Gézánál
13.20	<i>Ebéd</i>
14.20–14.40	Kárpáti Bernadett (Eötvös Loránd Tudományegyetem): Testreprezentációk Tompa Andrea A hóhér háza című regényében
14.40–15.00	Rideg Béla (Eötvös Loránd Tudományegyetem): A traumatizált test Sofi Oksanen Tisztogatás és Polcz Elaine Asszony a fronton című regényében
15.00–15.20	Budai Csilla Mariann (Eötvös Loránd Tudományegyetem): A hatalom testei. Motívumvizsgálat kortárs regényekben
15.20–15.40	Dobos Barna (Eötvös Loránd Tudományegyetem): Az anekdotikus beszédmód értelmezési lehetőségei (Ovidius: Fasti 6, 395–416)
15.40–16.00	Gaál Gabriella (PTE Kerényi Károly Szakkollégium): Metsző röntgenképek Szvoren Edina és Tóth Krisztina prózaköteteiben szereplő (szöveg)testekről
16.00	<i>Kávészünet</i>
16.10–16.30	Zalatnay Lidia (Eötvös Loránd Tudományegyetem): A felejtés hagyománya – kánon, narratíva és kulturális emlékezet a feminista kritikában
16.30–16.50	Fazekas Andrea (Ungvári Nemzeti Egyetem – Debreceni Egyetem): Elhasználdott életek – Berniczky Éva Szerencsegöker című novelláskötetéről

Vass Zóra (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

Egy „nemzeti királyhimnusz” – Vörösmarty Mihály Hymnusa

Előadásom témája Vörösmarty Mihály 1844-ben keletkezett Hymnus című költeményének kontextusa. Ugyanebben az évben lett a Kisfaludy-Társaság magánintézetből nyilvános intézet, sőt a két esemény szoros kapcsolatban áll egymással, ugyanis Vörösmarty Hymnusa a Kisfaludy-Társaság legitimációjának megerősítése céljából született meg.

Toldy Ferenc egy, a társaságnak címzett indítványban fejtette ki véleményét, miszerint a Kisfaludy-Társaság a királyi megerősítés révén magasabb pozícióba került, így fontos ezt valamilyen „emlékmunkával”, méghozzá egy „nemzeti dal”, egy „nemzeti hymnus” megírásával megörökíteni, amely bármely ünnepélyes alkalomkor énekelhető, a társaság nevéhez kötődik, illetve a nemzeti emlékezetben sokáig fennmaradna.

A Vörösmarty-Hymnus megírása a társaság elismerési folyamatának egyik eleme volt, de emellett az osztrák császári himnuszhoz, a Gotterhaltéhoz hasonló módon egy „nemzeti királyhimnusz” szerepét is igyekezett betölteni. Babits Mihály ezen tények ismeretében a költeményt „lojális és opportunist” szövegnek nevezi.

A művet keletkezése után nemsokkal Müller Ferenc megzenésítette, sőt a legitimáció újabb kísérleteként, 1845 szeptember 13-án a Nemzeti Színházban elő is adták. A szöveget több folyóirat is közölte, köztük a Társalkodó, sőt olyan esetről is van adatunk, miszerint a művet összetévesztették Kőlcsey Ferenc Hymnusával.

Előadásomban tehát egy olyan jelenséget próbálok vizsgálni, amely a Vörösmarty-életmű kevésbé ismert szegmense, s bár Toldy Ferenc ösztönzésére, a Kisfaludy-Társaság legitimációjához kapcsolódott, megkísérelte a Gotterhalte magyar „válozatát” megteremtteni.

Béla Bálint (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

A gyors kakukk és A vízholdolány: ember és természet viszonya Kollár-Klemencz László két novellájában

Kollár-Klemencz László 2015-ben jelentette meg első novelláskötetét *Miért távolodnak a dolgok?* címmel. A kötet novelláinak témája és az alcíme is (új *természetírások*) sugallja az ökokritika eszközeivel való interpretáció lehetőségét, azonban a megjelenés óta nem készült a novellákról ilyen jellegű elemzés. Az előadás célja, hogy a kötet két novelláját, *A gyors kakukkot* és *A vízholdolányt* ismertesse és hasonlítsa össze az ökokritika szemszögéből. A két novella eltérő módon jellemzi az ember és a természet viszonyát, az előadás ezeket az eljárásokat ismerteti és veti össze. Manapság az emberek életében kiemelt szerepet játszik a technológia, mely hatással van az ember-természet viszonyra is. A novellák szereplőinek életében is megjelenik a technológia, így az elemzésnek feladata elhelyezni ezt a harmadik elemet az ember-természet viszonyrendszerben,

megállapítani, hogy milyen módosító hatással van rá. Az előadás kitekintésként röviden megemlíti, hogy a kötet más novellái miként ábrázolják ezt a viszonyt, mely segítségül szolgál ahhoz, hogy a kiválasztott két novellát az ember-természet viszony ábrázolása szempontjából elhelyezhesse a kötetkompozícióban.

Radnai Dániel Szabolcs (PTE Kerényi Károly Szakkollégium)

Regionalitás, irodalomtörténet-írás és a 19. századi magyar irodalom

Jelen előadás alapját képező dolgozat egy készülő tanári mester szakos diplomamunka egyik fejezete, bevezető része. Tárgya és célkitűzése nem egy irodalmi mű vagy művészeti alkotás elemzése-értelmezése, hanem egy viszonynak – az irodalom és a regionalitás kapcsolatának – megvilágítása és egy hatékony fogalmi rendszer kialakítása. A dolgozat a nemzeti irodalomtörténet-írás szempontrendszerében háttérbe szoruló „regionalitás”-t általánosságban a földrajzi sajátosságok és az irodalmi intézményrendszer komplex összefüggéseiként kezeli. Célkitűzése, hogy röviden vázolja, milyen fogalmi rendszerek, diskurzusok állnak rendelkezésre a jelenkori irodalom- és kultúratudományban a regionális szempontok érvényesítéséhez (1); hogy bemutassa, a magyar irodalomtörténet-írás hagyományában miképp jelent meg a regionalitás mint szervezőelv (2); s végül, hogy példákat hozzon a 19. századi magyar irodalomból a regionális reprezentációk, narratívák jelenlétére (3).

Rálik Alexandra (Károli Gáspár Református Egyetem)

„nem én vagyok az: idegen”¹ - Baka István és Kovács András Ferenc „oroszverseinek” közös tere

A közelmúlt magyar költészetében sajátos helyet foglalnak el a leginkább Baka István nevével fémjelzett úgynevezett „oroszversek”. Baka *közéi* lefordítva meg-, azaz kitalálta az orosz költő, Sztjepan Pehotnij, majd végrendeletét megírva el is temette. Erdélyben ezután hozzá hasonlóan hívta életre Al. Nyezvanovot Király László, Vaszilij Bogdanovot Bogdán László, a legújabb oroszversekkel pedig a Kovács András Ferenc által tolmácsolts orvosköltő, Alekszej Pavlovics Asztrov hagyatéka szolgál.

Kovács András Ferenc orosz alteregójának monogramja az APA szót formázza, ahogy a kötetet magát is saját édesapjának ajánlja. Asztrov hagyatékában azonban leginkább csak a szó tágabb értelmében találkoznak az apamotívummal, hiszen az orosz *músic* nem egy hús-vér elődhöz képest, hanem az orosz költői előképek panteonjában helyezi el ön maga viszonyítási pontját. Különös csavarja a szerepjátéknak, ahogyan az Asztrov álarcra mögé bújó Kovács már a kötet első fejezetének mottói között Mandelstam és Jeszenyin után Pehotnij, és így vele

¹ Oszip MANDELSTAM, Nem voltam én soha (ford. Lator László) = O. M., *Sófényű csillagok*, Móra-Talizmán, Budapest, 1991, 139.